

ШЕПОТОТ НА ДРАГОЦЕНИТЕ КАМЕЊА

Поезија за драгоцените камења

Ружица Богатинова

Наслов на оригиналот

Ружица Богатинова
Шепотот на драгоцените камења

Copyright © Ружица Богатинова, 2025

Сите права се задржани. Ниеден дел од оваа книга не смее да се репродуцира, складира или пренесува, во која било форма или со кој било електронски, механички или друг метод, без претходна писмена согласност од авторот.

***На Македонскиот рубин –
малина што гори во камен, светлина што трепери во срце,
единствен во светот со уникатен танц на светлината,
неповторлив како Македонија.***

ПРЕДГОВОР

Оваа стихозбирка ја отворам како врата кон еден благороден свет – светот на драгоцените камења, кој претставува круна на природната творевина и симбол на нејзиното совршенство. Секоја моја песна овде е светлина родена во мрак и тишина, глас и трепет на искрата што се носи длабоко во срце.

Со оваа книга сакам да ја пренесам мудроста на универзумот дека сè е дел од истата ѕвездена прашина – благороден блесок што се претворил во материја, живот, стих и емоција. Затоа во овие зборови секој читател ќе може да пронајде дел од своето огледало, својата хармонија, својот трепет.

Тука драгоцените камења не се само материја. Преку јазикот на поезијата и особено преку персонификацијата, ги оживеав – за да чувствуваат, да копнеат и да зборуваат. Да станат чувари на емоции и носители на светлосен трепет, придонесувајќи кон благосостојбата на секој што ќе го допрат.

Во светлина,

Ружица Богатинова

НЕБЕСНА СЕРИЈА

Безбоен дијамант

— Огледало на Невидливата Светлина —

Тој мирува
како тивка мисла што се чува во срцето,
како светлина пред да зазори,
кога денот сè уште е ветување.

Во неговата чиста прозирност
сонцето се расплетува –
во невидливи бакнежи на боите,
во рубински трепети на копнеж,
во смарагдни шепоти на нежност,
во сини длабочини што го држат погледот
како да е единствениот што постои.

Секој зрак е тајна
што го допира трепетот на воздухот
без да го наруши,
што ја согорува душата
не за да боли,
туку за да ја разбуди.

Тој е целото небо сведено на еден кристал –
нежен, но непокорен,
нем, но преполн со зборови
што се слушаат само во тишината на љубовта.

Кога душата го препознава,
во мене се раѓаат сите бои
што некогаш сум ги носела,
но сум ги чувала скриени –
и светот станува светлина
што не се гледа,
туку се чувствува
со целото битие.

Тој е безбоен,
но во него живее секоја боја на мојата љубов.
И секој што ќе го погледне
ќе ја види својата сопствена светлина –
и ќе знае дека е вистинска.

Безбоен дијамант — кристализирана светлина и фасетирана убавина

Кралски син сафир

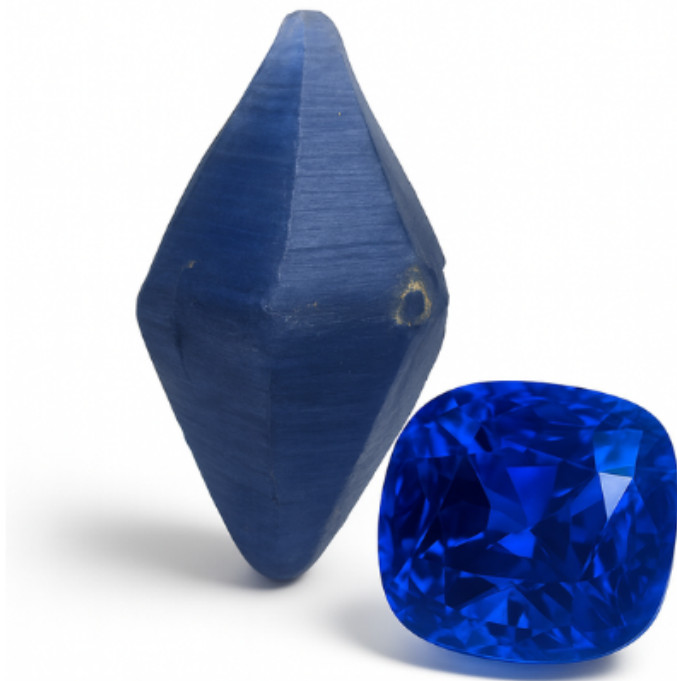
— Круна на Небесата —

Ти не си камен,
ти си круната на небесата,
царска длабочина заробена во кристал,
светлина што живее во престолот на синилото,
тишина што владее над хоризонтот.

Кралски сафиру,
во тебе небото ја оставило својата вечна заклетва —
секој отсјај е печат на бескрајот,
секоја нијанса — благородна заповед на светлината.

Ти си огледало на небесниот свод,
молитва впишана во синило,
царска химна на светлината
што ги покорува срцата со спокој и убавина.

Благороден камену на кралеви,
во тебе се огледува престолот од вечноста,
син трон што го чува сјајот на небото,
и хармонија што ја води душата
како царско патување кон височините.

Кралски син сафир — длабочина во кристал, блесок во фасета

Падпараца

— *Зајдисонцето во Камен* —

Кога бојата престанува да биде само видлив отсјај
и се претвора во тивок шепот на душата –
тогаш таа носи едно име:
Падпараца,
редок сафир,
нијанса што не ѝ припаѓа
на ниту една палета создадена од човек,
туку на самото небо —
како вистинска Божја креација.

Тоа е зајдисонце заробено во кристал,
пламен што нежно гори во розово и огнено злато,
свечена химна на светлината
што се предава на ноќта без да згасне,
и продолжува да блеска како вечен завет.

Падпараца —
во нејзиниот отсјај трепери бескрајна романса,
страст на денот што се повлекува со благородност,
и првиот здив на ноќта
што се раѓа во боја како тајна молитва.

Таа е хоризонт претворен во камен,
небесна свеченост што го обвива светот,
огледало на мигот кога времето мирува
и сè се претопува во љубов,
облечена во светлина.

Падпараца — зора во кристал, зајдисонце заробено во фасета

Аметрин

— Прегратка на Денот и Ноќта —

Знаеш ли што се случува,
кога самракот и зората не се разделуваат,
туку нежно се сретнуваат
во еден единствен кристал?

Тогаш се раѓа аметринот –
скапоцена тајна на совршена хармонија,
каде денот и ноќта не се спротивности,
туку две вљубени души
што се прегрнуваат во вечност.

Дел аметист, дел цитрин –
две срца споени во еден здив.
Виолетовиот шепоти мир и бескрај,
златниот разлива топлина и радост,
а меѓу нив – невидлива градина
каде спокојството ја бакнува силата.

Секоја фасета е алхемија на светлината,
секој отсјај – поема во боја,
нијанси што не мируваат,
туку се движат како живо виножито,
гласови што ја пеат истата вистина:
дека убавината постои во соединувањето.

Аметрин, ти си огледало на хармонијата –
доказ дека спротивностите не мора да болат,
туку можат да создадат раскош,
и дека љубовта, кога е вистинска,
го претвора секој контраст во светлина.

Аметрин — хармонија на аметист и цитрин зачувана во кристал и разбудена во фасета

Империјален топаз

— *Достоинството на Блесокот* —

Не затоа што сака да владее,
туку затоа што знае да остане достоинствен —
дури и кога денот потонува во злато.

Империјалниот топаз е редок.
Топол.
Искрен.

Нијанса што ја има само небото
во последните минути пред темнината.

Тој носи боја на зајдисонце што се памети —
мешавина од портокалова,
розова,
и нежна праскеста,
како плод што допрва зрее.

Топаз — чист кристал и фасета на светлина

Сончев камен

— Песна на Сонцето —

Во неговата боја се мешаат
портокалова, медена и зора.

Тоа не е ни само камен,
ни само светлина —
тоа е спомен на сонцето,
заробен во минерал.

Во него се распрснуваат
искри на топлина,
на сјај,
на еден фрагмент
од златното сонце.

Како да ги чува во себе
допирите на златните зраци
што некогаш ја бакнале земјата.

Секој агол открива
нов трепет на светлината —
како секавање
на местата што ги осветлил:
песочни брегови,
тивки полиња,
заборавени златни мигови.

Сончевиот камен не е само драгоцен камен.
Тоа е парче од небото
што одбива да згасне.

Сончев камен — кристализирано сонце и фасетирана сончева светлина

Дијамантите на зрелата светлина

— Шепот на Денот и Ноќта —

Дијамантите што ја чуваат зрелоста на денот
како да го носат во себе сонцето кога се двоуми дали да остане,
кога небото не е ниту сино, ниту златно,
туку неопислива боја што те остава без здив и без зборови.

Тие се како кожа бакната од вечерен жар,
како цвет од камелии допрен од самракот,
како зрак што останува во очите,
дури и кога ќе ги затвориш.

Во нивната боја лежи тајна
што само очи и срце умеат да ја читаат —
како спомен од едно убаво лето што минало,
како бакнеж што те запомнил под сонцето — и не те заборавил.

Тие не се ниту ден, ниту ноќ —
туку мигот пред денот да му го предаде срцето на ноќта.
Момент кога небото и земјата шепотат нешто
што само оние што носат ваков дијамант можат да го чујат.

Дијаманти на зрелата светлина — кристал што ја чува искрата на денот и фасета што го претвора во залез

Танзанит

— Тишината на Самракот —

*За оние што не ја бараат најсилната светлина —
туку најредокото синило на самракот.*

Не секоја светлина има потреба да сјае.
Некои — доволно е да постојат.

Танзанитот не се приближува.
Тој чека да биде откриен —
како спомен што се враќа без збор,
како мирис што останува на кожа што не ја допрел.

Неговата нијанса не е боја —
тоа е тишина што дише меѓу ноќта и зората.

Кобалтен копнеж впиен со виолетова мекост,
допрен со винова светлина
на која не ѝ треба збор,
туку чувство.

Тоа не е сина што бара внимание,
туку сина со меморија.
Не е љубичеста што се наметнува,
туку љубичеста што трепери на работ од допир —
како предвкус на нешто што останува.

И таму, меѓу нив,
живее отсјај што го нарекуваш црвено вино —
зашто прво го чувствуваш,
па дури потоа го гледаш.

Ова не е камен што заслепува.
Ова е чувство што трае подолго од светлината.

Емоционален спектар,
каде едно светло е мекост,
друго — прашање,
а помеѓу —
вистина премногу тивка за да се именува.

Секој фасет е реченица
на јазик што не се учи,

туку се препознава.
Не со очи — туку со присуство.

Танзанит — самрак во кристал, отсјај во фасета

Кашмирски син сафир

— Здив на Синото Ветување —

Тој е син.
Смирен.
Со совршена длабочина —
како небо што во себе крие љубов што никогаш не згаснува.

Нијанса родена кога океанот ја заборава својата површина,
а небото се наведнува нежно
да се огледа во сопственото синило.

Тој е трепетот на небото, обликуван во сафир.
Љубовна воздишка.
Присуство што полека те обвива,
што тивко се втиснува под кожа
и останува таму — засекогаш.

Тој е преданост што не прашува,
туку едноставно чека.
Како љубовник
што љуби од дното на своето срце.

Тој ја носи тежината на едно ветување —
не изговорено,
туку разбрано —
во поглед што те растреперува,
во допир што ткае,
во тишината меѓу две срца
што се барале предолго.

Кашмирскиот сафир не зборува за љубов.
Тој ја чува во себе.
Како длабок здив пред бакнеж,
како миг кога ги затвораш очите
и се препушташ.

Кашмирското сино не е само боја.
Тоа е состојба на душа што љуби нежно,
длабоко,
и не се плаши да потоне —
во другото,
во себе,

во вечността,
во дълбочината на таа любов.

Кашмирски сафир — редок кристал и фасета на кралска светлина

Месечев камен

— Превез од Светлина и Тишина —

Во него ја гледам месечината.
Мала, но вечна,
што сјае дури и во најдлабокото темнило.

Месечина огреана со љубов од сонцето,
разлеана како превез од млечна тишина,
што ја обвива ноќта
и везе невидливи соѕвездија
меѓу пулсот и сонот.

Сјајот на месечевиот камен не е светлина —
туку свила.
Нишка вткаена од месечев здив,
што се прелива од бисер во сребро,
па исчезнува во сенка,
како да ја допрела водата
и ја зачувала нежноста на тој миг — засекогаш.

Месечев камен — превез во кристал, свилена светлина во кабошон

Опал

— *Виножито на Љубовта* —

Ти не си камен, Опал —
ти си виножито што пулсира,
светлина што дише со срце,
тајна што ја претвора тишината
во исповед на боите.

Во тебе небото се скршило на илјада искри,
и секоја боја е ветување:
дека љубовта е бескрајна,
дека копнежот има лице,
дека душата може да гори и да нежнее во ист миг.

Опал,
кога те гледам —
не гледам камен,
туку ги гледам сите бои на љубовта:
страст во виолетово, нежност во зелено,
жед во црвено, спокој во сино,
љубов што се претвора во виножито
и ме опива засекогаш.

Ти си мост меѓу сонцето и дождот,
поезија на светлината,
глас на љубовта што не се пишува со зборови,
туку се чита во бои.

Опал — тивка аморфна форма и кабошон што носи виножито

AKBA СЕРИЈА

Аквамарин

— *Тивката Моќ на Водата* —

Во него тивко спие океанот —
не див, туку смирен,
како љубовник што љубел долго
и во љубовта ја нашол својата моќ —
да им се предаде без страв на сите бури
што синото море со себе ги носи,
без никогаш да им дозволи
во својот бран да го проголтат.

Неговата боја е
светлина што се разлива во вода,
прозрачна нежност,
како поглед што не бега,
туку останува.

Аквамарин.
Камен што не пламти за да заслепи,
туку сјае за да потсети:
дека љубовта може да биде тивка,
мека како плима,
и сепак да биде повеќе од доволна.

Зборува за моќта на водата —
што без борба проникнува,
ја пополнува секоја пукнатина,
и на најтврдата карпа
и шепоти трпеливо,
сè додека не ја претвори
во златен прав —
од љубов,
а не од сила.

Аквамарин — кристализиран океан, фасета на тивка моќ

Параиба турмалин

— Лагуна од Светлина и Љубов —

Во срцето на Параиба
се крие лагуна.
Како тивок залив,
како залив што со љубов
ги милува бреговите.

Ова е скапоцен миг
на мир и застанат спокој —
како утрински зрак над лагуна,
кога сè уште никој не ја допрел,
освен светлината што се огледува
во нејзиното неонско синило,
без страв да потоне во нејзиниот мир.

Бојата?
Не е само сина.
Тоа е неонска тајна,
сино-зелено ветување
дека светот знае да биде нежен.

Боја како тивок здив
што го прегрнува брегот
по долг пат низ вртлози и бури.

Тоа е љубов што не повредува — туку лечи,
не моли — туку поканува.
Ја брише дури и најдлабоката лузна,
врежана во брегот од стари бури.

Како тивка лагуна
што прифаќа сè што носиш,
и не бара да бидеш нешто повеќе
од она што веќе си.

Совршено ремек-дело на природата —
во секој миг.

Параиба.
Е спокој во боја.
Тивок, треперлив,

како вечен залив
во кој се одразува
сè што некогаш си сакал
и сè што сè уште
ти носи мир
во срцето.

Параиба турмалин — мир во кристал, неонски отсјај во фасета

Тиркиз

— Гласот на Летото —

Во тебе се огледува
гласот на летото во боја,
тајната на Карипското Море,
фатена во тишина од илјада години.

Во тебе спие сонот
што се памети по будење,
на брегот каде водата ги чува мислите
што ги носиме длабоко во себе.

Во тебе се кријат мапи од изгубени острови
и недопрени чувства што чекаат да се разбудат.

И ветрот се разлива во тебе,
што ги разигрува палмите над тиркизната вода,
и блесокот од корал што тивко се распаѓа во светлина,
и солта од кожата на љубовници
што се изгубиле во тиркизното синило на Карибите.

Тиркизе, ти не си само боја,
туку присуство што тивко се вселува
во срцето на летото што одбива да замине —
како отсјај на спомен што не згаснува,
ниту тогаш кога летото ќе замине.

Тиркиз — кристализирана тајна, мирно море во кабошон

Амазонит

— Реката на Љубовта и Тишината —

Низ тебе Амазон протекува —
река што ја сонувавме секогаш
кога љубовта се претвора
во тивок дожд над тропска шума.

Амазонит, ти си скапоцен одек
на вода и копнеж,
одек од нешто што никогаш не згаснува.

Во твојата боја се губат
птеките на љубовниците,
и се раѓаат зборови што никогаш не биле кажани,
како капки дожд врз кожа
што чека допир.

Ти си реката што надоаѓа ненадејно —
полека, тивко,
како доследна тајна.

Во тебе љубовта не зборува,
туку понира.
Во тебе дождот не паѓа,
туку милува.
Во тебе небото не се одразува —
туку се чува.

Амазонит, ти не си камен,
туку спомен што светнува
секогаш кога љубовта молчи.

Амазонит — кристализирана река, кабошон со воден сјај

Ларимар

— Плимата на Синилото и Тишината —

Го имаш здивот на плимата
што носи спомени
од тропското синило што жубори тивко.

Твојот син здив —
како ветар ја милува водата
што како плима надоаѓа,
ја мие тагата нежно
и ја претвора во солена песна
што душата ја разведрува
и повторно оживува.

Ларимар,
ти си море што сјае
во заспани школки под тропско сонце,
во бран што се враќа —
секогаш меко, секогаш нежно.

Во тебе плови светлина,
како сонце во вода разлеана,
и секоја нијанса од твојата сина боја
е дел од мапата на изгубени рајови.

Ти си здивот на брегот,
море вткаено во тишина,
и кога те носам во дланка —
носам плима што не повлекува,
туку враќа — до себе.

Ларимар — кристализирано море, светлина во кабошон

Син опал

— Море од Светлина и Љубов —

Ти си море —
во кое се капе блесокот на свездите,
во илјада бои огледани
како спомени што не сакаат да згаснат,
и со својот трепет
стануваат светлина во тишината на мракот.

А јас стојам на брегот на твоето срце,
слушам како ми шепоти секој бран,
и чувствувам: оваа љубов не е бура,
туку длабоко сино спокојство
што ме повикува да останам.

Кога зборуваш,
во твојот глас се кршат бранови од светлина,
и јас — јас потонувам
не во длабочините на морската шир,
туку во чувство
што расте како месечина во мирен залив.

Син опал,
ти си тивко чудо.
Како нојно море што не буди немир,
туку прегрнува.

И кога ме гледаш,
не знам дали тоа се искри
од твоите очи —
или трепет на синиот опал што шепоти:

„Оваа љубов не сака да те изгори,
туку во твоето срце да остане.
Како море.
Како светлина.”

Син опал — длабочина во аморфна форма, море во кабошон

Син топаз

— Архитектура од Светлина и Лед —

Не си камен —
туку кристална есенција
на мразовита светлина,
како да е исцеден молк
од сјајот на небесна геода
што се криела под кожата на вечниот мраз.

Твојата прозирност не е јасност —
туку архитектура на ледена совршеност,
како чаша создадена не од стакло,
туку од фосил на светлина.

Во тебе нема боја,
има кристализирана елеганција —
одблесок од висината на северната орбита,
каде што дури ни сонцето не допира.

Не си ниту капка,
туку екстракт од поларен етер,
вметнат во најскапата тајна на Земјата —
таму каде што водата не тече,
туку размислува.

Син топаз — мразовита тишина во кристал, архитектура од светлина во фасета

Синиот дијамант

— Песна на Вечната Светлина —

Не сум роден во океанот —
но го носам во себе.
Секоја моја фасета е капка,
замрзнат спомен,
сечило од светлина
што ја прережува тишината.

Во мене нема движење,
но секој што ме погледнал — се изгубил.
Јас не сум вода што тече,
туку вечност што трепери
во светлосиниот здив на времето.

Никогаш не плачев,
но носам солзи што никој не ги исплакал.
Никогаш не љубев,
но во секој одблесок има љубов
што никогаш не згаснува.

Под мојата студена тишина
светат стари соништа,
што небото ги оставило во длабоките води —
за да ги чувам јас.

И така се смири водата —
не како капка што исчезна,
туку како вечен сјај
во срцето на каменот.

Син дијамант — океан во кристал, песна од светлина во фасета

Лазурит

— *Свездено Море во Камен* —

Во тебе ноќта се спушта —
не како мрак,
туку како свила што се разлива
во боја на сонувачко синило.

Златото во тебе —
не блеска.
Трепери.
Како свезди фатени во спомен на море
кое никогаш не се вознемирило.

Ти не зборуваш.
Ти шепотиш —
на оние што умеат да гледаат
со внатрешност,
а не со поглед.

Твојата површина — мазна, тивка —
како кожа на спомен што не избледува.
Секое заоблување е патека,
секое златно зрно — отпечаток од небо
засолнето во себе.

Во тебе не се огледува убавина.
Во тебе таа живее.

Ти не си накит,
ти си повик —
на оние што се доволно тивки
за да ги слушнат сопствените длабочини.

Лазурит — драгоценен камен што ја чува ноќта на свездите, кабошон што го носи нивниот вечен сјај

ОГНЕНА СЕРИЈА

Огнен спинел

— Трепет на Пламенот и Љубовта —

Кога огненото сонце бавно се издигнува на небото,
неговите зраци нежно го распалуваат хоризонтот,
и тој почнува да гори во нијансата на огнениот спинел.

Светлината се разлива како црвено вино во тишината,
додека зората пристигнува —
како поглед што разбира,
без да треба да праша.

Огнен спинел — не е само скапоцен камен.
Тоа е трепет на чувство, разбудено од пламен,
на љубов што не се изговара,
туку длабоко се чувствува во тишината.

Неговата живописна боја на оган
е родена од алхемијата на природата —
обоена со смелиот допир на хромот
и нежната сенка на железото,
два елементи што му вдахнуваат пламен
кој никогаш не згаснува,
туку сјае со тивко благородство
во срцето на секој кристал.

Огнен спинел — искра во кристал, пламен во фасета

Огнен опал

— Пламен на Копнежот и Љубовта —

Како жар од летна вечер, допира тивко,
како разлеан оган што полека те проголтува.

Не е светлина, туку огледало на копнежот,
што нежно паѓа врз кожата
како прв допир.

Прво доаѓа светлината, потоа допирот —
од пламен што го бои небото
со бојата на огнот.

Се лизга по кожата како последен здив,
како љубов што гори,
како пламен што тајно тлее,
и се разгорува — кога најмалку очекуваш.

Огнен опал — скриен жар во аморфна форма, жив оган во кабошон

Малаја гранат

— *Феникс од Пламен и Копнеж* —

Таа е феникс —
родена од пепелта на премолчени чувства,
со крилја извајани од копнеж
и пердуви натопени
во жарот на нејзиното
повторно раѓање
од пламенот.

Во секое гаснење —
таа пламнува посилно,
не како сенка
од минатото,
туку како пламен
што те повикува
да љубиш побавно,
посилно,
подлабоко,
и без страв.

Таа е страст —
облечена во благороден камен,
издлабена со длабок копнеж,
со блесок што не ја прашува ноќта
дали е дозволено да посака.

Малаја гранат е боја
што во себе го носи пламенот на тишината
што се случува меѓу две усти пред бакнеж,
и трепетот што се раѓа
токму пред да избувне љубовта —
длабока, жедна, без дозвола.

Таа не е скапоцен камен —
таа е повик.
На допир.
На лелек.
На страст.
На горење.
На сè што не сме се осмелиле да побараме,
а сме го носеле под кожа.

И кога љубовта ќе изгори
и ќе се претвори во пепел —
повторно ќе пламне,
во едно „повторно“,
во едно „овојпат не се плашам“,
во тебе. Во мене. Во нас.

Малаја гранат — жар и пепел во кристал, пламен во фасета

Рубин

— Пламенот на Телото —

Таа не блеска —
таа гори.
Во боја што ја носи
крвта на гулабот
кој љубел до последниот здив,
во сјај
што не се огледува,
туку влегува —
под кожа,
во здив,
во мисла.

Не се носи.
Се чувствува.
Како здив
на вратот
кога усна сè уште не го допрела,
како тишина
што зборува
во секунда пред допир,
како крв што зоврива
кога љубовта поминува
како трепет низ телото —
и останува таму.

Таа е жар
што не се гаси со време,
туку се храни со желба.
Секој нејзин отсјај
е таен повик —
на прст,
на јазик,
на поглед.

Страст
што не вика гласно —
туку шепоти,
со глас
што се чувствува.

Нејзината боја
е обет —
на грев и милост
во иста ноќ,
на љубов
што бара сè
или ништо,
на срце
што гори
и сака да биде пиено
како вино —
длабоко,
бавно,
со затворени очи,
и отворено тело.

Таа не е камен —
таа е огнот
што љуби
со кожата,
со вените,
со самото постоење.

Таа е рубин —
и секое гаснење на светот
ја прави само посветла,
попосакувана,
Повистинска.

Рубин — суров жар во кристал и фасета од светлина

Мандарински гранат

— Оган на Зората —

Таа не пристигнува одеднаш,
туку се појавува тивко —
како зората
што прво ја осветлува мислата,
па потоа телото.

Нејзиниот пламен не бара внимание,
туку останува блиску,
топол,
незабележлив за светот,
но длабоко присутен во тебе.

Таа е како мандарински гранат —
светлина
што се чувствува како спомен
на допир што сè уште живее во телото.

Таа е тивка радост
што пали одвнатре
без да изгори нешто.

Љубовта со неа не прашува,
не брза,
не ветува.
Само стои покрај тебе,
како сончев здив
што те гледа додека дишеш,
и знае дека си подготвен
да љубиш вечно,
но со сè што си.

Нејзиниот отсјај е благ,
но упорен —
како поглед
што се задржува токму доволно
за да остави нешто во тебе.

Таа е пламен,
но пламен што грее.

Светлина што не бара простор,
туку го наоѓа во срцето.

Таа не е камен —
таа е чувство.
Таа е тишина полна со нежност.
Таа е утро во тебе.

Таа е како мандарински гранат —
оган на зората.
Топлина што не исчезнува,
туку останува
како нешто што еднаш си го почувствувал —
и знаеш дека било вистинско.

Мандарински гранат — искра што тлее во кристал и топол отсјај во фасета што блеска

Златен берил

— Искрата од Огнот —

Во себе ја носиш
сјајноста на златната искра,
родена од вечниот оган,
светлина што трепери во ноќта
и ја претвора во тајна магија.

Но, зар тоа не е истата светлина
што ги буди срцата
на две изгубени души,
кои по илјадници чекори
конечно се наоѓаат?

Ти си златниот фенер на љубовта,
што го осветлува храмот
на нивната повторна средба.
После долго страдање
тие повторно се препознаваат,
и во себеси го носат
блесокот на нераскинливата врска —
непокорна, чиста, вечна.

Како печат на судбината,
како потпис на чудото
што навистина постои.

Златен берил,
ти си светилник во мракот,
жариште на сништата
што повторно оживуваат.

Во твоето срце
се разгорува оган на страста,
и со тебе секоја фантазија
станува живо злато.

Како зрак од златно сонце
што е сосема доволен
да ја запали желбата,
да ја возвиши страста,
и да ја претвори љубовта

во бесценет камен
на вечноста.

Златен берил — кристализирана искра и фасетирана елeгaнција

Огнен циркон

— *Лава на Страста* —

Од твојата длабочина гори пламен,
како вулканска лава што се излева од срцето на земјата —
разгорена, силна, неукротлива.

Твојата боја е светлина на желбата,
блесок што ги топи ѕидовите на тишината
и го претвора каменот во жежок копнеж.

Секој отсјај е љубовен повик,
секој трепет е шепот на вечноста
што ја потсетува душата
дека страста е силата што создава светови.

Огнен циркон,
во твојот оган љубовта не бара засолниште,
таа се раѓа како нов свет на страст,
каде секој допир е блесок на лава,
а телата стануваат градини на копнеж,
срцата — бескрајни мориња
од пламено чувство.

Огнен циркон — лава во кристал, вулканска светлина во фасета

Цитрин

— Пламен од Златна Свила —

Ти не гориш —

ти се разлеваш како тајна од златна свила,
како оган што тече тивко низ сенката на времето,
како невидлива рака што ја крои судбината на срцата.

Твојата светлина е жежок нектар,
каде секоја капка блеска како бакнеж
оставен на работ на бескрајот.
Во тој блесок љубовта не е залутана,
таа е трпеливо извајана во пламен,
како скулптура од сонце што дише.

Цитрине,
во твоите златни димензии
две души се расплетуваат од самотија
и повторно се ткаат една во друга —
не како спас,
туку како раскошна вселена
што конечно ја пронашла својата оска.

Твоите искри се тивки посредници
на копнежот што не може да се именува:
страст што не жари, туку воздигнува,
љубов што не бара тело,
туку го претвора телото во храм на вечноста.

Ти си свилен оган,
недопирлива круна од светлина
што не ја поседува никој,
а сепак во неа секој љубовник
се чувствува бескрајно богат.

Цитрин – кристализирани искри пламен и благороден блесок во фасетата

ЦВЕТНА СЕРИЈА

Перидот

— Зелената Пупка —

Во тебе се крие раскошна тајна,
пупка зелена што го чува цветот —
како капка светлина заробена во свила,
како утро што нежно се открива пред сонцето.

Твојата бистрина е градина од соништа,
секое зрно светлина е ветување
дека убавината не се брза,
туку тивко зрее во совршен миг.

Ти си песна од свежина и надеж,
лист што ја носи вечноста во своите жили,
пупка што ги гали прстите на пролетта
и ја претвора во цвет со мирис на бескрај.

О, Перидот,
ти си круната на зелената хармонија,
чувар на животот пред да се разбуди,
сведок на светлината што станува љубов.

Во тебе секој поглед наоѓа мир,
секое срце открива копнеж,
и секоја душа —
рајска градина во која цвета вечноста.

Перидот – зелена пупка во кристал и пролетен сјај во фасета

Родолит гранат

— Розата во Зори —

Во тебе гори раѓањето на светлината,
пупка од роза што се отвора во зори —
боја на љубовен трепет,
боја на утро што ја буди душата со милост.

Ти си венец од пурпурни копнежи,
круна на пролетта во нејзиниот најнежен миг,
како поетска нота вплетена во кристал,
како глас на љубов што шепоти: „Вечно“.

Секој твој сјај е бисер од рајска градина,
капка што ја претвора тишината во песна,
цвет што ја носи во себе силата на сонцето
и ја дарува со нежност на безвремена убавина.

О, Родолит,
ти си пупка што никогаш не венеет,
оган што не те изгорува, туку те милува,
љубов што не познава крај.

Во тебе секое срце станува цвет,
секој поглед — светлина,
и секоја душа —
градина од рози што цветаат во бескрај.

Родолит гранат — утринска зора во кристал, цвет од светлина во фасета

Кунзит

— Лалето во Самрак —

Во тебе тивко се спушта вечерта,
како лале што се отвора во самрак,
обоено со нијанси на розова и виолетова светлина,
како нежна тајна што ја гали душата.

Ти си кревок блесок на бесконечна елегантија,
шепот на пролетта вплетен во вечноста,
капка што го носи здивот на љубовта,
сјај што ја претвора тишината во мелодија.

Во твојата боја се крие раскош на чувства:
копнежот на срце што се отвора,
радоста на цвет што ја прегрнува ноќта,
и вечната хармонија меѓу светлина и сенка.

Кунзит,
ти си нежен цвет од самракот,
љубовен еликсир што не избледува,
песна што се пее со светлина, не со зборови.

Секој што ќе те погледне
станува дел од градина од сновиденија,
каде лалињата не венат никогаш,
а љубовта цвета секогаш.

Кунзит — кристализиран самрак, лале во фасета

Морганит

— Божур од Светлина —

Ти не си цвет, ти си здив од свезден прав,
облечен во божурови ливчиња што мирисаат на изгрејсонце.
Во твојата боја пулсира тивок пламен,
како залез што се скрил во кристал од вечноста.

Твоите отсјаи се златни реки што течат низ роса,
нектар од утрински соништа што ја појат душата,
капки што не паѓаат — туку лебдат,
во вечен танц со тишината на небото.

Морганит,
ти си престол од розов оган,
градина од светлина што никогаш не венее,
шепот на божур што ја чува тајната на љубовта
и ја претвора во бескраен венец од нежност.

Во тебе, секоја сенка станува утро,
секое срце — храм од розов пламен,
и секоја душа — хоризонт од вечна убавина.

Морганит — тајна на божур во кристал, розова градина во фасета

Цаворит

— *Стебло на Возвишеноста* —

Ти не си само камен,
ти си стебленце што го издигнува цветот кон светлината,
зелена оска што ја држи убавината,
како престол што никогаш не се разлишува.

Во твојата боја трепери самата пролет,
оган на живот сокриен во кристал,
сила што не се гледа — а сè држи,
нежност што ја издигнува градината до небесата.

Цаворит,
ти си тивка сила на природата,
потпора на вечниот цвет,
стражар на хармонијата што никогаш не вене.

Со тебе,
цветовите стојат исправено,
листовите пеат во светлина,
а душите стануваат градина
што гордо го носи својот мирис пред светот.

Цаворит — зелена сила во кристал, хармонија во фасета

Спессартин гранат

— *Огнен Цвет од Калина* —

Во тебе трепери пламен од вечноста,
цвет од калина запален во залез,
ливчиња натопени во огнено злато,
како небо што гори со милост и светлина.

Ти си раскошен факел на пролетта,
круна од портокалови искри,
симфонија на топлина што ја дарува душата,
сонце претворено во цветна светлина.

Секој твој отсјај е пладневен оган,
што не согорува, туку милува,
песна што ја облекува тишината
во царска облека од жар и сјај.

О, Спессартин,
ти си хоризонт на љубовта во процвет,
глас на радост што ја бои градината,
жарулка на надеж што никогаш не гасне.

Со тебе,
секое срце станува залез што се прегрнува со сонцето,
секое око — прозорец кон огнена градина,
и секоја душа — храм во кој цветот гори
со вечна светлина.

Спессартин гранат – кристализирана калина во пламен и фасета што ја претвора во
цвет од светлина

Смарагд

— *Срцето на Бесмртната Роза* —

Во тебе чука вечен ритам,
срце од зелена светлина,
сокриено во бесмртна роза
што никогаш не венее,
што секогаш ја носи пролетта во своите жили.

Ти си божествена пупка на вечноста,
дијадема од младост што никогаш не избледува,
капка од рајска роса претворена во кристал,
мирис на градина што цвета и во тишината на времето.

Секој твој отсјај е манифест на животот,
пулс на земјата во својот најчист вид,
ветување дека убавината не умира,
туку се преродува во нови облици на светлина.

Смарагд,
ти си благороден жезол на природата,
живото срце на бесмртната роза,
зрак што го крева цветот над сите сенки.

Со тебе,
секој здив станува градина без крај,
секое срце — пролет што не престанува,
и секој поглед — вечност
облечена во зелена светлина.

Смарагд — бесмртна роза во кристал, вечна пролет во фасета

Александрит

— Цветот во Алхемијата на Светлината —

Ти си цвет роден од тајна алхемија,
во зора облечен во смарагдови нијанси,
а во самрак запален во пурпурен оган —
еден цвет, две души, бескрајна убавина.

Твојата боја е танц меѓу сонце и месечина,
шепот на денот што се прегрнува со ноќта,
елегија на промена што возвишува,
тајна градина каде секој миг раѓа нова светлина.

Александрит,
ти си чудо од двојност,
песна што никогаш не се повторува,
огледало во кое љубовта се менува,
а сепак останува засекогаш.

Во тебе,
секое срце го наоѓа својот пролетен извор,
секое срце — огнена роза во процвет,
и секој поглед — хоризонт каде светлината се претвора
во космичка возвишеност.

Александрит — зелена зора во кристал, пурпурен самрак во фасета

Розов спинел

— Магнолија од светлина —

Ти си магнолија што цвета во вечноста,
во секое ливче ја чуваш нежноста
што се отвора како срце пред љубовта.

Ти си тивок пламен,
кристал што зборува на јазикот на копнежот,
тајна преградка што никогаш не избледува
во градина од спомени.

Во твојот отсјај
се кршат зраци како недоизречени бакнежи,
како утринска светлина што ја буди душата.

Ти си магнолија од кристал –
раскошна, благородна, нежна,
што ја носи убавината на разделбите и средбите,
и љубиш со трпеливост,
чекајќи го секогаш своето сонце.

Ти си љубов сама по себе:
не ветување,
туку вечност во розова светлина
што никогаш не згаснува.

Розов спинел — нежность во кристал, светлина во фасета

ЗЕМЈЕНА СЕРИЈА

Жад

— Срцето на Земјата —

Ти си тишина во зелено,
камен-лист што ја чува мудроста на шумите,
корен што ја држи земјата возвишено,
и речно корито низ кое тече вечен мир.

Жад,
ти си храм од спокој и длабочина,
во тебе се среќаваат небото и почвата,
сонцето и сенката,
животот и вечноста.

Во твојата боја шепоти древна хармонија,
како молитва изречена од планините,
како тајна што ја носат ветровите
низ шумите што никогаш не стареат.

Ти си камен на спокојната сила,
оска на рамнотежата,
чувар на земјината песна,
блесок на коренот што го држи светот исправен.

Жад – срцето на земјата во кристал и благородна рамнотежа во кабошон

Хризоберил

— Семе од Злато —

Ти си семе од злато,
посеано во длабочините на мракот,
искра што ја буди земјата од тишина,
пулс што ја претвора темнината во светлина.

Во тебе зрее животот,
како плод на сонцето скриен под планини,
тих пламен што не согорува,
туку возвишува сè што го допира.

Хризоберил,
ти си жила на земјината сила,
лист од хармонијата на вековите,
жолта круна што ја држи земјата во рамнотежа.

Од твојот златен пламен
се раѓа надежта,
и секое срце што ќе те погледне
станува оаза осветлена од бескрајната светлина.

Хризоберил — семе на земјата во кристал, златна хармонија во фасета

Андалузит

— Земјата што Раѓа Боја —

Во тебе земјата шепоти тивко,
како мајка што во својата утроба
го крие чудото на бојата
и го подарува на светот со љубов.

Андалузит,
ти си градина од есен и пролет во еден здив,
листови во тонови на зрело злато
и зелени сенки што го галат мекото утринско сонце.

Твојата длабочина е преградка
во која секој корен чувствува засолниште,
и секоја сенка се претвора во светлина
што ја буди нежноста на земјата.

Ти си камен на смирената целост,
возвишен блесок на хармонијата,
тајна љубовна песна на природата,
раѓање на боја од тишината.

Андалузит – земјина боја во кристал и хармонија од бои во фасета

Диопсид

— Зеленоото Око на Земјата —

Ти си зелено око на земјата,
прозорец кон нејзиното тивко срце,
поглед што ја спојува темнината со светлина,
како здив што ја буди шумата наутро.

Диопсид,
ти си соединување на спротивни светови,
камен што го носи во себе и денот и ноќта,
во зелени искри што ја пеат песната на создавањето.

Во твојата боја зрее тишината
на темнината што раѓа светлина,
и копнежот на листовите за небото.
Ти си жила на животот,
што ја држи земјата во својата градина од светлина.

Диопсид - животна светлина во кристал и зелено око во фасета

Сфен

— Листот на Двете Светлини —

Ти си лист што ја носи бојата на есента
и блесокот на летото во ист здив —
огледало на промената,
кристал во кој земјата го чува своето сонце.

Сфен,
ти си патување на светлината низ времето,
топлина што не исчезнува,
туку се претвора во нова хармонија.

Во твојата боја трепери вечноста,
како шума што ја чува тајната на сезоните,
како река што ја носи радоста
и никогаш не пресушува.

О, камен на двојност и раскош,
ти си ткаенина од зелено и златно,
тивок факел на земјата,
песна што никогаш не запира.

Сфен – зелено-златен лист во кристал и двојна светлина во фасета

Иолит

— Камен на Патоказот —

Ти си сина сенка на земјата,
хоризонт вpletен во кристал,
поглед што ја буди тишината
и го претвора патот во светлина.

Иолит,
ти си камен-компас,
искра што го води чекорот на човекот,
свезда сокриена во длабочината на почвата.

Во твојата боја течат и океан и небо,
во тебе се среќаваат и патот и сонот,
и секој што ќе те погледне
ја наоѓа својата насока.

Ти си светлосен патоказ на визијата,
чувар на скриениот пат,
и хармонија што ја држи душата
во вечен тек на движење и светлина.

Иолит — скриена длабочина во кристал, патоказ на светлината во фасета

Хризопраз

— Зеленоото Јаболко од Рајската Градина —

Ти си зелено јаболко од рајската градина,
плод што го буди копнежот на светот,
искра родена во утробата на земјата,
носител на свежина што гори како светлина.

Во твојата боја спие вечноста,
зора распослана во кристал,
градина што дише со мирис на младост,
огледало на небесна хармонија.

Хризопраз,
ти не си само камен —
ти си жед на душата за чистота,
глас на природата што не престанува да пее,
блесок што ја претвора темнината во раскош.

Во тебе,
секој поглед станува преградка на вечна пролет,
секое срце — градина што повторно се раѓа,
и секоја душа — плод од рајот
што го вкусила бескрајот.

Хризопраз — кристализирана свежина на рај, плод на светлина во кабошон

Македонски рубин

— *Малина од Земјината Градина* —

Ти не си само камен,
ти си плод што ја распламтува земјата,
малина родена од тишината на планините,
со боја што пее како хор на изгрејсонце.

Во твојот блесок гори тајна:
розов жар и пурпурна искра,
како копнеж што зрее
во градина на изобилство,
како залез што се претвора во песна.

Македонски рубин,
ти си срцето на светата почва,
облечено во огнена облека,
трепет што го крева воздухот во празничен блесок,
жарулка на татковината скриена во кристал.

Драгоцен камену на Македонија,
ти си доказ дека земјата раѓа огнови
што ја носат истата сила
како и корените на нашиот народ —
непокорни, плодни и вечни.

Македонски рубин – малина во кристал и огнена искра во кабошон

НЕБЕСНА СЕРИЈА

Безбоен дијамант
Кралски син сафир
Падпараџа
Аметрин
Империајален топаз
Сончев камен
Дијамантите на зрелата светлина
Танзанит
Кашмирски син сафир
Месечев камен
Опал

АКВА СЕРИЈА

Аквамарин
Параиба турмалин
Тиркиз
Амазонит
Ларимар
Син опал
Син топаз
Синиот дијамант
Лазурит

ОГНЕНА СЕРИЈА

Огнен спинел
Огнен опал
Малаја гранат
Рубин
Мандарински гранат
Златен берил
Огнен циркон
Цитрин

ЦВЕТНА СЕРИЈА

Перидот
Родолит гранат
Кунзит
Морганит

Цаворит
Спессартин гранат
Смарагд
Александрит
Розов спинел

ЗЕМЈЕНА СЕРИЈА

Жад
Хризоберил
Андалузит
Диопсид
Сфен
Иолит
Хризопраз
Македонски рубин

Ружица Богатинова е родена во Штип во 1988 година. Дипломирала геологија – модул геохемија на средината на Факултетот за природни и технички науки при Универзитетот „Гоце Делчев“ во Штип. Како геолошки инженер работела на бројни истражувачки локалитети низ Македонија, стекнувајќи длабоко познавање за минералите и нивната улога во природата. Нејзиниот работен стил се карактеризира со интердисциплинарен пристап.

Во своето литературно творештво таа на наука и дава културна и естетска димензија, создавајќи рафинирани текстови што ја откриваат вечната убавина на каменот – како симбол на природа, историја и човечка креативност.

Оваа книга не е само поезија – таа е рафиниран ѓердан од зборови.

Секој стих блеска како фасетиран дијамант, секоја строфа пулсира со длабочина на рубин или мистерија на сафир. Тука драгоцените камења оживуваат – не како материја, туку како живи симболи на љубов, страст и вечност. Преку нивниот шепот се открива тајната хармонија на универзумот, каде светлината станува емоција, а тишината – бесценет луксуз. Ова е патување за оние што бараат повеќе од убавина: книга што се чита со очи, но останува во срце како најскапоцено благо.

За оние што знаат дека вистинскиот луксуз е во чувството што останува вечно.